

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce : **M. B.**

zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1

zastoupeného JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2019, čj. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 18. 11. 2019, čj. X, jímž Magistrát hlavního města Prahy

(dále jen „žalovaný“), na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odboru správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 12. 2018, čj. X, změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), výši uloženého trestu tak, že podle § 34e odst. 5 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), snížil pokutu na 10.000 Kč, a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu potvrdil.

2. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, jehož se měl dopustit tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě úmyslně vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, *„když byl dne 26. 4. 2018 v čase okolo 9:59 až 10:17 hodin kontrolován kontrolními pracovníky Magistrátu hl. m. Prahy a hlídkou Městské policie hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla tovární značky Opel Astra Sports Tourer, státní poznávací značky [...], šedé barvy v Praze 2, Trojická 18, přičemž kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber a byla zahájena v ulici Politických vězňů 5, Praha 1 a ukončena v ulici Trojická 18, Praha 2, přičemž nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby“* (text v kurzívě dále též jen jako „skutková věta“). Za přestupek mu správní orgán I. stupně uložil podle § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě pokutu ve výši 20.000 Kč, a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v prvním žalobním bodě uvedl, že ze skutkové věty rozhodnutí správního orgánu I. stupně neplynou všechny znaky vytykaného přestupku a nebylo tak naplněno ustanovení § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Konkrétně namítl, že ve skutkové větě je údaj o „kontrolní přepravě“, avšak chybí zde důležité okolnosti charakterizující skutek; není zřejmé, zda v daném případě šlo o přepravu občansky sdílenou či vyplývající ze společenské služby.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že se nemohl přestupku dopustit, neboť je mu vytykáno jediné jednání, zatímco § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě obsahuje formulaci „*vykonává práci řidiče taxislužby*“ (nedokonavý vid slovesa), proto spáchání přestupku vyžaduje soustavnost a opakování jednání. Žalobce k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 25. 8. 2005, čj. A 14/2003-51, ze dne 8. 6. 2017, čj. 1 As 50/2017-32, a ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, jakož i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, čj. 4 A 29/2016-48. Žalobce pro srovnání poukázal na užití dokonavého vidu slovesa „*užije*“ v § 34e odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě. Podle žalobce tedy v jeho případě bylo nutno prokázat opakované a trvalé vykonávání práce řidiče taxislužby, neboť soustavnost je jejím pojmovým znakem. Žalobce označil odkazy žalovaného v napadeném rozhodnutí na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 1996, sp. zn. 7 A 43/94, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2019, čj. 2 A 40/2016-44, za nepřipadné, neboť v prvním případě dle žalobce nebyl posuzován výklad pojmu „*vykonávání práce*“, a ve druhém případě dle žalobce soud posuzoval odlišnou skutkovou věc, a to neprovedenou přepravu. Podle žalobce nemůže žalovaný odůvodňovat dostatečnost toliko jediného jednání u daného přestupku tím, že správní orgány nejsou (či jsou jen s nadměrným úsilím) schopny provést opakovanou kontrolu téhož řidiče; poukázal na zásadu *in dubio pro reo*. Podle žalobce je navíc,

v případě dvojího možného výkladu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, třeba respektovat zásadu *in dubio pro mitius*.

5. Žalobce v žalobě požadoval zrušit napadené rozhodnutí v plném rozsahu a uložit žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutková věta splňuje zákonné požadavky, popis skutku je jasný a nezaměnitelný, vyhovující i zásadě *ne bis in idem* i zásadě *res iudicata*.
7. Ke druhému žalobnímu bodu uvedl, že dle jeho názoru ani gramatickým výkladem § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě nelze dovodit, že musí jít u daného přestupku o opakované porušení povinnosti; souslovím „*vykonává práci řidiče taxislužby*“ je míněn každý okamžik výkonu takové činnosti, tedy i činnost probíhající (nedokončená). Žalovaný zdůraznil účel zákonného ustanovení – tj. zajištění bezpečnosti silničního provozu, resp. spolehlivosti daného druhu dopravy (taxislužby) a ochrana spotřebitelů. Pro srovnání poukázal na § 35h odst. 5 zákona o silniční dopravě, ve kterém je podle něj, navzdory užití vidu nedokonavého, rovněž třeba vyložit formulaci „*po dobu zadržení průkazu řidiče taxislužby nesmí řidič vykonávat práci řidiče taxislužby*“ tak, že i jediná jízda by porušila citovaný zákaz. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 13. 3. 2008, sp. zn. 5 As 51/2007, ze dne 20. 8. 2009, čj. 5 As 39/2009-81, ze dne 3. 4. 2014, čj. 9 Azs 84/2014-37, a ze dne 29. 3. 2018, čj. 10 As 298/2016-24, č. 3742/2018 Sb. NSS, a také na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 Tdo 1434/2011-15. Argumentoval současně důvodovou zprávou k zákonu č. 102/2003 Sb. (*správně má být č. 102/2013 Sb. – pozn. soudu*), kterým se mění zákon o silniční dopravě a další související zákony. Podle ní cílem vložení § 34e do zákona bylo zajistit, aby řidiči poskytující taxislužby disponovali potřebným povolením k této činnosti; posílena má být odpovědnost těchto řidičů a zvýšení ochrany spotřebitelů; bez takového povolení není řidič oprávněn vykonat byť jednu jízdu taxislužby, neboť není prokázána jeho bezúhonnost a spolehlivost dle § 9 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Podle žalovaného nelze přihlídnout k judikatuře zmiňované žalobcem, neboť její podstatou bylo postihnout neoprávněné podnikání či nelegální práci jako soustavné činnosti. K žalobcem odkazovanému rozsudku Městského soudu v Praze, čj. 4 A 29/2016-48, žalovaný uvedl, že se jedná o zcela ojedinělý rozsudek, který vyložil sporný pojem zcela v rozporu s výše citovanou judikaturou. Dle názoru žalovaného toto tvrzení prokazuje i pozdější rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 2 A 40/2016-44.
8. Žalovaný požadoval žalobu zamítnout a přiznat mu náklady řízení.

IV. Další podání účastníků řízení

9. Žalobce v **replíce** ze dne 25. 2. 2020 znovu namítl, že zejména způsob spáchání skutku není ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřetelně rozveden. Skutková věta sice obsahuje odkaz na aplikaci Uber, avšak až v odůvodnění rozhodnutí žalovaného se podává, že žalovaný považuje za „obecně známou skutečnost“, že přes tuto aplikaci jsou poskytovány služby odpovídající taxislužbě. Žalobce dále zmínil, že zákonodárce nyní řeší novelizaci sporného ustanovení § 34e zákona o silniční dopravě v podobě nahrazení slovesného tvaru „*vykonává*“ tvarem „*vykoná*“, čímž dle žalobce zákonodárce sám potvrzuje, že dosavadní znění ustanovení míří na opakované či soustavné jednání. Žalobce označil žalovaným zmíněné judikáty za nepřipadné v projednávané věci a neztotožnil se

s názorem žalovaného, že Městský soud v Praze v rozsudku čj. 4 A 29/2016-48, zcela ojediněle vyložil sporný pojem v rozporu s judikaturou; naopak, právě záměr zákonodárce ve vztahu ke zmiňované chystané novelizaci sporného ustanovení potvrzuje výklad žalobce.

10. Žalovaný v **duplice** ze dne 20. 4. 2020, v souvislosti s charakterem činnosti řidičů společnosti Uber, odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské Unie (SDEU) ze dne 20. 12. 2017, ve věci C-434/15, který jednoznačně označil tuto činnost za přepravní služby. K obdobným závěrům dospěl i Ústavní soud v nálezu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, a NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136. Proto je nutné, aby řidiči společnosti Uber, resp. provozovatelé této činnosti, dodržovali všechny podmínky pro výkon taxislužby podle zákona o silniční dopravě. Dle žalovaného případná (pozdější) novela sporného ustanovení § 34e nemůže mít vliv na dosavadní výklad sporného ustanovení a užití dosavadní judikatury.
11. V **doplnění vyjádření** žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32, kterým došlo dle žalovaného k potvrzení jeho výkladu formulace „*vykonává práci řidiče taxislužby*“.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen “s. ř. s.”). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K projednání věci soud nařídil ústní jednání na den 2. 8. 2021, neboť obě strany sporu takové projednání věci výslovně požadovali. Na ústním jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích a procesních návrzích.
13. Žalobce při ústním jednání k prvnímu žalobnímu bodu dodal, že uvedený popis skutku nemůže obstát. Ke druhému žalobnímu bodu zdůraznil, že následný rozsudek NSS, čj. 5 As 255/2019-32, se přiklonil k názoru, který byl v dosavadní judikatuře jiný. Taktéž upozornil na okolnosti přípravy nálezu III. ÚS 1889/20, který navazoval na citovaný rozsudek NSS, zejména na okolnost změny soudce zpravodaje, a dále na skutečnost, že původní soudce zpravodaj následně k tomuto nálezu vydal odlišné stanovisko, které je dle názoru žalobce v souladu s dosavadní judikaturou NSS. Žalobce dodal, že změna judikatury by měla být činěna v rámci pléna.
14. Žalovaný při ústním jednání setrval na svém názoru, že popis skutku byl učiněn v souladu se zákonem. V reakci na žalobce pak žalovaný uvedl, že dissent je právo soudce, ale jde o rozhodnutí Ústavního soudu, které dle jeho názoru nutno vykládat tak, že jde o zcela zřejmé potvrzení závěru NSS ve věci sp. zn. 5 As 255/2019, a tudíž názoru, který v dané věci zastává i žalovaný. Dále žalovaný s odkazem na dřívější rozsudek zdejšího soudu v obdobné věci, sp. zn. 1 A 2/2020, upozornil též na předvídatelnost judikatury.
15. Soud po provedeném jednání a po posouzení obou žalobních bodů v konfrontaci se skutečnostmi, které vyplynuly z předloženého správního spisu, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
17. Podle § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky [v]e *výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle*

správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a právní kvalifikace skutku.

18. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020, *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.* (podtržení doplnil soud).
19. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném od 1. 7. 2020, *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykoná práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.* (podtržení doplnil soud).
20. Podle § 21c odst. 1 téhož zákona, ve znění účinném do 30. 9. 2020, *[p]ráci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.*
21. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 26. 4. 2018 uskutečnili kontrolní pracovníci žalovaného, jako cestující, kontrolní jízdu vozidlem Opel na základě objednávky přes aplikaci Uber. Po ukončení kontrolní jízdy kontrolní pracovníci žalovaného za účasti hlídky Městské policie hl. m. Prahy ztotožnili řidiče a provedli kontrolu označení a vybavení uvedeného vozidla. O kontrole byl následně sepsán protokol č. X, dle kterého žalobce vykonal tuto přepravu v Praze za úplatu (101,62 Kč), a to pod obchodním jménem dopravce TAXIST přeprava osob s. r. o., IČ: 06851771, přičemž nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Podle kontrolního protokolu se žalobce dopustil i dalších porušení zákona o silniční dopravě (např. ve vozidle nebyl doklad o oprávnění k podnikání, jeho vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby, vozidlo bylo bez střešní svítilny a další, která nejsou z hlediska projednávané žaloby podstatná, a proto soud nepovažoval za nezbytné je všechny dopodrobna uvádět). Při kontrole byla pořízena též fotodokumentace. Z fotodokumentace vyplynulo, že v uvedený den uskutečnil žalobce 2 placené jízdy (viz fotografie z mobilního telefonu žalobce v aplikaci Uber, ve které byla historie 2 jízdy).
22. Oznámením ze dne 10. 10. 2018 zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Poté byl žalobce předvolán k projednání přestupku v ústním jednání na den 12. 11. 2018, kam se dostavil substituční zástupce žalobce. Téhož dne obdržel správní orgán I. stupně vyjádření žalobce k přestupku.
23. Správní orgán I. stupně vydal dne 3. 12. 2018 rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku specifikovaného výše v bodě 2, za což mu uložil pokutu ve výši 20.000 Kč a povinnost uhradit paušálně vyčíslenou náhradu nákladů řízení. V řízení bylo fotodokumentací prokázáno, že žalobce se uvedeného jednání nedopustil nahodile, či jednorázově, ale v daný den provedl již 2 jízdy. Uvedené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 12. 2018.
24. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvoláním s téměř totožnými námitkami. Dodal, že u zbývajících přeprav nebylo prokázáno, kdo je vykonal, a tuto skutečnost kontrolní orgán ani nezjišťoval, proto tato skutečnost nemůže být ani předmětem řízení.
25. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 11. 2019 odvolání žalobce zamítl v části výroku o vině. V první řadě se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že bylo prokázáno, že

žalobce uskutečnil přepravu formou taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě. Vzhledem k tomu, že žalobce práci řidiče taxislužby vykonával dne 26. 4. 2018, a oprávnění řidiče taxislužby mu bylo uděleno až 17. 5. 2018, nepochybně uvedeného dne vykonával práci řidiče taxislužby bez potřebného oprávnění. K námitce slovesného tvaru užitého ve skutkové podstatě daného přestupku žalovaný především odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 43/93, a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 2 A 40/2016, z nichž citoval podstatné části, a konstatoval, že uvedené závěry dopadají i na nyní posuzovanou věc. Smyslem povinnosti mít oprávnění řidiče taxislužby je stručně řečeno zaručení práv cestujících, zejména ochranu jejich života a zdraví, neboť při udělování oprávnění příslušný správní orgán zkoumá též přestupkovou historii řidiče – žadatele o oprávnění, zejména v oblasti dopravních přestupků, a dále též práv a ochrany životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu, popř. osob pohybujících se v blízkosti pozemních komunikací. Všechna tato práva mohou být zásadně ohrožena, pokud bude práci řidiče taxislužby vykonávat osoba úředně neprověřená.

26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že účinná ochrana jmenovaných práv a zájmů je na území hlavního města Prahy prakticky nezjistitelná při nutnosti prokázat protiprávní jednání jednoho řidiče opakovaně. Sousloví „*vykonává práci řidiče taxislužby*“ v sobě proto dle žalovaného musí obsahovat i činnost, kdy je řidičem taxislužby zahájena či realizována jedna konkrétní přeprava formou taxislužby. Žalovaný k žalobcem odkazovanému rozsudku zdejšího soudu, sp. zn. 4 A 29/2016, uvedl, že byl překonán pozdějším rozsudkem zdejšího soudu ve věci sp. zn. 2 A 40/2016, který rovněž vychází z rozsudku Vrchního soudu v Praze, citovaného výše. Ani další žalobcem odkazovanou judikaturu neshledal žalovaný za relevantní, neboť daná problematika spočívala v aplikaci zákona o živnostenském podnikání (neoprávněné podnikání ve zdravotnictví), kdy prvek soustavnosti protiprávního jednání je nutno prokazovat z povahy definice pojmu podnikání. V dané věci je však řešen přestupek nepodnikající fyzické osoby – řidiče. Pokud by žalovaný přistoupil na výklad žalobce, kdokoli bez oprávnění řidiče taxislužby by mohl jednorázově vykonat práci řidiče taxislužby beztrestně, a takový výklad považuje žalovaný za nesprávný a v rozporu s účelem zákona o silniční dopravě.
27. Žalovaný však shledal, že správní orgán I. stupně nesprávně uložil žalobci pokutu (20.000 Kč) podle § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě, kdy vycházel z horní hranice sazby pokuty 100.000 Kč, a dle odůvodnění rozhodnutí uložil pokutu ve výši 1/5 zákonného rozpětí. Podle žalovaného bylo třeba sankční ustanovení v rozhodnutí změnit na § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě (s horní hranicí sazby 50.000 Kč), neboť žalobce vykonával práci řidiče taxislužby pro dopravce TAXIST přeprava osob s. r. o. Žalovaný tak změnil výši sankce na 10.000 Kč, odpovídající 1/5 nově stanovené horní hranice sankčního ustanovení. Tuto sankci nepovažoval za likvidační, a současně nižší sankce by dle názoru žalovaného již nesplnila svůj účel. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 11. 2019.
28. Městský soud v Praze k tomu uvádí následující.
29. Dříve, než soud přistoupil k samotnému meritornímu posouzení žaloby, reflektoval závěry rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, podle kterého „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přiblížnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod,

podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“

30. V případě zákona o silniční dopravě došlo s účinností od 1. 7. 2020 (tj. po právní moci napadeného rozhodnutí – 20. 11. 2019) k významné změně znění § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, jehož výklad je předmětem sporu v dané věci, provedenou zákonem 115/2020 Sb. Proto se soud nejprve v souladu s uvedeným rozhodnutím rozšířeného senátu NSS z úřední povinnosti zabýval s ohledem na pozdější novelizaci zákona o silniční dopravě provedené zákonem č. 115/2020 Sb., ale i následujícími novelizacemi č. 337/2020 Sb. a č. 609/2020 Sb., a dále s ohledem na novelizace zákona o odpovědnosti za přestupky provedené zákony č. 277/2019 Sb., č. 54/2020 Sb., a č. 325/2020 Sb., otázkou, zda není pozdější právní úprava pro žalobce příznivější, neboť v takovém případě by byl povinen napadené rozhodnutí zrušit. Při hodnocení jednotlivých zákonných ustanovení soud přitom vycházel z konstantní judikatury správních soudů, dle níž se trestnost přestupků řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45.). V případě trestných činů přitom platí, že trestnost činu nelze posoudit částečně podle zákona účinného v době jeho spáchání a částečně podle zákona účinného v době rozhodování soudu (srov. analogicky např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 8 Tdo 1430/2010).
31. Jak vyplynulo z výše citovaného srovnání znění § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě účinného před 1. 7. 2020, a po tomto datu, provedená změna spočívala v tom, že slovesný tvar „vykonává“ byl nahrazen slovesným tvarem „vykoná“. Nové znění tohoto ustanovení tak dle názoru soudu není pro žalobce příznivější, neboť žalobce opírá svou stěžejní argumentaci o tvrzení, že dříve účinné znění skutkové podstaty vytýkaného jednání za použití nedokonavého slovesného vidu připouští dvojí výklad, a dále právě o názor, že ho je potřeba vykládat tak, že k naplnění skutkové podstaty, za kterou byl žalobce potrestán, musí vést až opakované a soustavné jednání, což dle něj v jeho věci splněno nebylo. Tento výklad však po uvedené novelizaci již zcela jistě možný není. Ani po porovnání znění všech dalších pro posuzovanou věc relevantních ustanovení zákona o silniční dopravě ve znění účinném v době, kdy se žalobce dopustil vytýkaného jednání, a jejich znění po právní moci napadeného rozhodnutí, soud neshledal, že by bylo pro žalobce příznivější na jeho věc aplikovat pozdější znění příslušných zákonů. K žádným změnám, které by mohly být pro žalobce příznivější, nedošlo ani v případě novelizací zákona o odpovědnosti za přestupky, včetně otázky zániku odpovědnosti za přestupek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2005, čj. 3 As 57/2004-39, ze dne 16. 4. 2010, čj. 7 As 11/2010-134, jejichž závěry jsou aplikovatelné i v režimu stávající právní úpravy správního trestání).
32. Žalobce vznesl celkem dvě žalobní námitky: (1) nezákonně formulovanou skutkovou větu v rozhodnutí správního orgánu I stupně, která nesplňovala všechna zákonná kritéria, zejména pokud jde o vymezení postihovaného jednání; a (2) nesprávný výklad skutkové podstaty § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. V obou těchto případech tedy jde čistě o neshodu účastníků řízení v posouzení právních otázek.
33. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl Městský soud v Praze k níže popsaným právním závěrům.

34. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je především aplikace a výklad § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (druhý žalobní bod). Jinými slovy, žalobce v žalobě nezpochybňuje, že k vytýkanému jednání došlo, ale zpochybňuje toliko právní kvalifikaci jeho jednání. Obě strany sporu přitom pozdější novelizaci uvedeného ustanovení, účinnou po právní moci napadeného rozhodnutí, vykládají ve svůj prospěch; žalobce tvrdí, že následná změna slovesného vidu v uvedené skutkové podstatě přestupku na tvar dokonavý jen potvrzuje, že dosud zákonodárce zamýšlel postihovat pouze opakované a soustavné jednání specifikované v daném ustanovení, tj. vykonávání práce řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, naopak žalovaný tvrdí, že provedená novelizace pouze jednoznačně odstraňuje pochybnosti o tom, že zákonodárce hodlal postihovat i jen jediné naplnění uvedené skutkové podstaty. Obě strany sporu pak svou argumentaci podpořily příslušnou judikaturou správních soudů, která se vztahuje k výkladům skutkových podstat deliktů podle různých zákonů, v nichž je obsaženo sloveso v nedokonavém slovesném vidu, a jejichž závěry se liší.
35. Soud nepopírá, že § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020, je sice možné pouze na základě jazykového výkladu vyložit způsobem preferujícím verzi žalobce, ovšem tento výklad soud neshledal s ohledem na okolnosti posuzovaného případu a účel vykládané právní normy za správný, neboť je příliš formální. Jazykový výklad je totiž výkladem prvotním, kterým se interpret poprvé seznamuje s obsahem právní normy, který je upraven ve vykládaném právním předpisu. V posuzovaném případě bylo pro správné posouzení věci nutné zohlednit všechny okolnosti ve vzájemných souvislostech a aplikovat také ostatní výkladové metody - především výklad teleologický. Ostatně obecně platí, že to, zda smysl a účel právní normy je skutečně takový, jak se zdá z jazykového výkladu právního předpisu, musí potvrdit nebo vyvrátit ostatní výkladové metody - především výklad teleologický, logický, systematický a případně historický, jejichž závěry je nezbytné poměřovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, čj. 4 Ads 9/2012-37).
36. Jak uvedl Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, *„jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.).“* K tomu lze odkázat též na rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2018, čj. 10 As 298/2016-24, na něhož poukazoval i žalovaný, a judikaturu Ústavního soudu tam uvedenou, zejména v bodě [16] a [17], která se týká postupu v případě „napětí“ mezi jazykovým a teleologickým výkladem právní normy.
37. Žalobce v nynější věci staví svou argumentaci v podstatě jen na skutečnosti užití nedokonavého vidu slovesa v sankčním ustanovení, přičemž této jazykové argumentaci nemůže soud vedle jiných výkladových metod, vedoucích soud k odlišné interpretaci zákonného ustanovení od žalobce, přisvědčit (srov. zejména výklad logický a teleologický). Je nepochybné, že smyslem a účelem ustanovení, které je předmětem sporu v této věci, je ochrana práv (života, zdraví, majetku) cestujících a dalších účastníků silničního provozu. Bylo by proto zcela v rozporu s logikou, aby jedna (první) jízda řidiče taxislužby nemusela naplňovat uvedený účel zákonného ustanovení (na který správně poukázal již žalovaný), zatímco druhá a další přeprava již musela. Soud tak nepřisvědčuje námitce žalobce o možném dvojím výkladu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 30. 6. 2020.

38. Soud, naopak, při posouzení této stěžejní žalobní námitky přisvědčil argumentaci žalovaného. Vyšel přitom zejména z nedávného nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20 (zejména body 33. až 35.), jehož obsah byl oběma účastníkům řízení též předem znám. Ústavní soud v uvedené věci posuzoval skutkově obdobnou věc týkající se stejného ustanovení zákona o silniční dopravě, která před soudy začala podáním žaloby tamního žalobce ke zdejšímu soudu, a kterou soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, čj. 2 A 40/2016-44. Závěry v uvedeném rozsudku posléze potvrdil i NSS rozsudkem ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32, ke kasační stížnosti tamního žalobce. Tvrzení žalobce, že ve věci právě uvedených na sebe navazujících rozsudků zdejšího soudu a NSS nešlo o obdobnou skutkovou věc, soud nemohl akceptovat, neboť přestože v tam uvedené věci ve skutečnosti k samotné přepravě nedošlo (klientka do vozidla nakonec nenastoupila), závěry v nich uvedené jsou zcela jistě aplikovatelné i na právě projednávanou věc, a to v důsledku uplatnění argumentu logického výkladu *a minori ad maius* (od menšího k většímu), tj. pokud uvedená argumentace platí pro jednání podle předmětné skutkové podstaty i jen ve stádiu pokusu, o to více platí v případě, že toto jednání bylo dokonáno.
39. Ústavní soud v odkazovaném nálezu k otázce použití nedokonavého slovesného vidu v předchozím znění § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, v bodě 35. konstatoval, že „*oba správní orgány, městský soud i Nejvyšší správní soud tento pojem vyložily tak, že pod vykonáváním této práce nelze rozumět pouze samotnou přepravu klienta v každém jednotlivém případě, nýbrž veškerou činnost svojí povahou spadající pod práci řidiče taxislužby. Takto viděno ovšem stěžovatel tím, že v rozhodné době pracoval pro společnost Uber, dostával od ní instrukce a také platby ("výdělek za cestu"), tuto činnost skutečně vykonával. Okolnost, že byla prokázána pouze jedna tato přeprava (navíc ve stádiu pokusu), na tomto závěru nic nezmění: tato přeprava totiž byla v podstatě jen indikátorem dlouhodobější činnosti vykonávané pro společnost Uber, nikoliv ojedinělou událostí. Tento závěr, ke kterému rozhodující orgány v případě stěžovatele dospěly, považuje Ústavní soud za plně odpovídající výsledkům provedeního dokazování a rovněž za závěr logický a racionální. Naopak argumentaci stěžovatele, založenou výhradně na důsledném lpění na nedokonavosti předmětného slovesného vidu (což jej vede k závěru, že nebyla-li prokázána opakovanost a soustavnost jeho činnosti, nemohl se ani dopustit daného přestupku), pokládá zdejší soud za přepjatě formalistickou a výhradně postavenou na jedné z možností gramatického způsobu výkladu, která nicméně v konfrontaci s ostatními způsoby výkladu (zejm. logický, teleologický, nebo systematický) nemůže obstát.*“
40. Důvodová zpráva k novele č. 115/2020 Sb. k tomu uvádí (novelizací bod 83): „*U některých již existujících skutkových podstat přestupků se upřesňuje jejich formulace tak, aby bylo nepochybné, že daného přestupku se řidič dopustí již při jediném provedení přepravy v rozporu se stanovenými povinnostmi.*“ I na základě této skutečnosti tak Ústavní soud v bodě 34. dospěl k závěru, že „*je zjevné, že i úmyslem zákonodárce při novelizaci aplikované úpravy nebylo dosavadní úpravu obsahově změnit, nýbrž předejít případným interpretačním nejjasnostem, kdy vykonáváním práce řidiče taxislužby byla míněna i jediná přeprava klienta.*“ Nelze se proto ztotožnit se žalobcem v tom, že ke spáchání předmětného přestupku je zapotřebí opakované a soustavné činnosti řidiče taxislužby bez řádného oprávnění k tomu. Soud se se žalobcem neztotožnil ani v tom, že žalovaný odůvodnil dostatečnost zjištění i jen jediného jednání u přestupku toliko tím, že správní orgány mají omezenou možnost opakovat kontrolu téhož řidiče, byť to byl jeden z jeho argumentů v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak však soud již uvedl výše v popisu obsahu napadeného

rozhodnutí, žalovaný argumentoval logickým a teleologickým výkladem dané normy (srov. bod 24. výše). K tomu soud dodává, že zákonodárce jistě nezamýšlel do zákona o silniční dopravě zahrnout skutkovou podstatu přestupku, jejíž naplnění by bylo jen velmi složitě prokazatelné (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2020, čj. 1 A 96/2015-123, bod 53.).

41. Soud proto dospěl k závěru, že k jednoznačnému výkladu ustanovení § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě lze dospět za pomoci kombinace několika standardních výkladových metod, a to zejména za použití teleologického výkladu, a dále s přihlédnutím k důvodové zprávě k novelizovanému znění uvedeného ustanovení účinného od 1. 7. 2020. Proto v dané věci již nepanují nejasnosti a nelze ani použít zásadu *in dubio pro reo*, či *in dubio pro mitius*, jak požaduje žalobce. Soud dále poznamenává, že se již podrobně nezabýval judikaturou, kterou oba účastníci řízení na podporu svých tvrzení dále uváděli, neboť se závěry v této judikatuře se již dostatečně vypořádal sám NSS, a také Ústavní soud v již tolikrát odkazovaném nálezu sp. zn. III. ÚS 1889/20. Soud se s těmito závěry ztotožnil a odkazuje na ně, proto by bylo nadbytečné je zde obšírně opakovat, a to navíc za situace, kdy obě strany tohoto sporu prostřednictvím svých zástupců mají evidentně tyto závěry zcela podrobně nastudovány, o čemž vypovídá jejich argumentace před soudem, a to nejen v souvislosti s projednávaným případem tohoto žalobce, ale také v obdobných kauzách jiných žalobců, v nichž tito zástupci vystupují.
42. Pokud žalobce při jednání namítal okolnosti vzniku nálezu Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 1889/20, či postup NSS ve věci sp. zn. 5 As 255/2019, soud uvádí, že tyto námitky nejsou ve vztahu k předmětu řízení jakkoliv relevantní. V tomto ohledu je nutno především zdůraznit, že zdejší soud není jakkoliv oprávněn hodnotit okolnosti nebo procesní postup při vydávání rozhodnutí NSS nebo Ústavního soudu, případně odklonů od judikatury, neboť soud je vázán pouze zákonem, a nemá pravomoc sjednocovat judikaturu; tu naopak má NSS. Ve shodě s žalovaným pak soud dodává, že právo disentu je právem každého z ústavních soudců, avšak v našich právních podmínkách se rozhodnutí vydává většinovým systémem a většina ústavních soudců v daném případě (III. ÚS 1889/20) ve skutkově obdobné věci vyslovila závěr, který v právě projednávané věci vyznívá v neprospěch žalobce. Soud přitom nijak nepopírá význam soudcovských disentů, ovšem jde o nezávaznou část rozhodnutí, která má spíše akademický význam pro diskusi do budoucna s potenciálem změny judikatury za přistoupení dalších právně významných okolností.
43. Dále se soud zabýval prvním žalobním bodem, tj. námitkou, že ze skutkové věty (viz výše bod 2.) nevyplývají všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě vytváří znaky vytýkaného přestupku. Dle žalobce skutková věta hovoří pouze o „kontrolní přepravě“ bez jakýchkoliv dalších vysvětlujících důležitých okolností charakterizujících skutek. Není vůbec zřejmé, zda se nejednalo například o přepravu vyplývající ze společenské služby nebo přepravu občansky sdílenou. Takto popsany skutek nenaplnuje veškeré zákonné znaky vytýkaného přestupku uvedeného v právní větě rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy se patrně podává, že se mělo jednat o přestupek v souvislosti s porušením zákona o silniční dopravě.
44. S uvedenými tvrzeními se soud neztotožnil. Z výše citované právní úpravy § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že výroková část rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, musí kromě dalších stanovených náležitostí obsahovat též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a

dále právní kvalifikaci skutku, neboť vydané rozhodnutí musí jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek (*ne bis in idem*), a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. V zájmu právní jistoty obviněného proto musí být skutek ve výrokové části rozhodnutí popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, jehož závěry jsou aplikovatelné i v režimu stávající právní úpravy správního trestání).

45. Výroková část rozhodnutí o přestupku je proto klíčovou částí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky, a to nejen z důvodů již uvedených, ale především z toho důvodu, že v návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009-69). Rovněž výrok rozhodnutí o přestupku, stejně jako rozsudku, jímž je obžalovaný uznán vinným z trestného činu, musí obsahovat skutkovou větu, v níž musí být popsány všechny znaky skutkové podstaty daného přestupku, a to slovním vyjádřením všech okolností, které v konkrétním případě vytváří znaky tohoto přestupku. Popis skutku proto nemůže být libovolný, ale musí vyjadřovat všechny skutečnosti významné pro jeho právní kvalifikaci (srov. analogicky např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1157/2007).
46. Soud k této námitce konstatuje, že skutková věta rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje požadavky kladené na její formulaci zákonem i výše citovanou judikaturou. Je nepochybné, že v souladu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky obsahuje jednoznačné vymezení času „dne 26. 4. 2018 v čase okolo 9:59 až 10:17 hodin“, místa „zabájena v ulici Politických vězňů 5, Praha 1 a ukončena v ulici Trojická 18, Praha 2“, i způsobu spáchání „při řízení motorového vozidla tovární značky Opel Astra Sports Tourer, státní poznávací značky [...], šedé barvy“ přestupku, jehož se žalobce měl dopustit, a takto vymezený skutek je vymezený v daném případě dostatečně určitě, a není zaměnitelný se skutkem jiným.
47. Dále je nezbytné, aby skutková věta obsahovala též popis jednání upraveného ve skutkové podstatě podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, tj. že pachatel vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.
48. Podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě *[t]axislužba je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou*. Jednáním žalobce byla podmínka osobní přepravy pro cizí potřeby splněna, neboť mezi žalobcem a cestujícími (kontrolními pracovníky správního orgánu), vznikl závazkový vztah, jehož předmětem byla přeprava osob (srov. § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě). Touto přepravou byla zajištěna přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče. Zároveň se nejednalo o linkovou osobní dopravu ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o silniční dopravě, o mezinárodní kyvadlovou dopravu ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o silniční dopravě ani o příležitostnou osobní silniční dopravu dle § 2 odst. 10 zákona o silniční dopravě. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že během předmětné jízdy došlo k naplnění

zákonem stanovených definičních znaků taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 128/2017-55, ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 105/2017-48, nebo již zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32).

49. V dané věci nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce neměl oprávnění k výkonu práce řidiče taxislužby. Zbývá tedy posoudit, zda skutková věta obsahuje dostatečný popis znaků dané skutkové podstaty, tj. zda ve skutkové větě popsané jednání žalobce lze podřadit pod skutkovou podstatu uvedenou v § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě.
50. Skutková věta obsahuje formulaci *„kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber“*, a ze skutkové věty je zřejmé, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání jako řidič při řízení motorového vozidla, a to tím, že přijal požadavek na přepravu osob a tyto osoby následně přepravoval (*„přeprava byla objednána [...] a byla zahájena v ulici [...] a ukončena v ulici [...]“*). Skutečnost, že k přepravě osob, kontrolních pracovníků žalovaného, na základě přijaté objednávky skutečně došlo, ani sám žalobce ve svých námitkách nezpochybnil.
51. K samotnému pojmu „Uber“ lze uvést, že již v době, kdy se žalobce vytýkaného jednání dopustil, šlo o pojem všeobecně známý, odvozený právě od názvu příslušné mobilní aplikace, obecně chápáný tak, že se jedná o službu, jež umožňuje osobě, která se potřebuje někam dopravit, využít k tomuto účelu možnost přepravy poskytnutou jí jinou osobou, která disponuje místem ve svém vozidle, nacházejícím se poblíž. O rozšíření tohoto pojmu a jeho používání v běžném jazyce, pak svědčí skutečnost, že odvozený pojem „uberizace“ nebo „uberifikace“ se v běžném jazyce etabloval jako obecný pojem pro označení digitálního sdílení práce a služeb. O tom, že se jedná o výrazy běžně užívané v uvedených souvislostech, se lze jednoduše přesvědčit např. jednoduchým zadáním těchto pojmů do libovolného internetového vyhledávače.
52. Co se týče povahy služby Uber, tou se zabýval SDEU např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2017 ve věci C-434/15 (*„Uber Spain“*), z něhož vyplývá, že splňuje-li žalobcem poskytnutá přepravní služba navázaná na předchozí zprostředkování přes aplikaci Uber parametry výkonu taxislužby podle zákona o silniční dopravě, nebrání právo EU použití těchto vnitrostátních předpisů na projednávanou věc, přičemž v rozsudku SDEU ze dne 10. 4. 2018 ve věci C-320/16 (*„Uber France“*) tento soud výslovně připustil možnost aplikace sankčních ustanovení vnitrostátního práva pro situace, v nichž samotné přepravní jízdy předchází zprostředkování pomocí elektronické aplikace. Také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, nevyloučil, že i v případě, že provozovatel služby Uber nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro výkon taxislužby, lze jeho činnost i tak považovat za taxislužbu. K obdobnému závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136, kdy nevyloučil, že poskytnutí přepravy řidičem využívajícím aplikaci Uber, může být výkonem práce řidiče taxislužby, a to i v případě vykonání jediné přepravy osob jinak odpovídající vymezení taxislužby podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě.
53. Zdejší soud se ve svých rozhodnutích zabýval povahou této služby opakovaně, např. v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, čj. 10 A 73/2019-54, kdy dospěl k závěru, že *„[p]rovozovatel služby Uber pak kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího – tj. cenu za přepravu, za dopravce obznamuje cestujícího s výší jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem*

podstatněm komunikuje namísto dopravce se zákazníkem, ovlivňuje motivaci řidičů i motivaci cestujících, jakož i požadavky na řidiče a jejich vozidla. To vše je, podle názoru soudu, důkazem o velmi propracovaném a systematickém zasahování organizátora samotné přepravní služby odlišného od dopravce do přepravy vozidly jednotlivých řidičů včetně žalobce, kteří jsou tak pouze vykonavateli smluvených jízd k požadavku zákazníka a zcela bez ohledu na přepravní potřeby samotného dopravce. V tomto směru tak aplikace Uber přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou.“

54. Dále zdejší soud ve svém jiném rozsudku ze dne 21. 7. 2020, čj. 1 A 96/2015-12, v bodě 55, konstatoval, že „[o]dkazuje-li § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě na „práci řidiče taxislužby“ je tím myšlen soubor činností spočívající v řízení motorového vozidla, nabízení taxislužby, účtování platby apod. Takovou činností bude i nabízení a vykonání přepravy prostřednictvím aplikace UberPOP. Mezi žalobcem a zákazníky došlo bez pochyby k uzavření závazkového právního vztahu, který lze zcela jistě z podstaty věci podřadit pod pojem výkon práce řidiče taxislužby, neboť takovýto závazkový právní vztah definuje samotný rámec pro poskytování přepravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32).“
55. Tato přeprava tak má s ohledem na výše uvedené nepochybně charakter taxislužby. Přitom již samotné přijetí objednávky lze považovat za výkon práce řidiče taxislužby (viz rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020 čj. 5 As 255/2019-32), neboť výkonem práce řidiče taxislužby není pouze úspěšně provedená přeprava zákazníka, ale práce řidiče taxislužby je tvořena souborem všech činností, které směřují k zajištění samotné přepravy, tzn. včetně přistavení vozidla do místa určeného zákazníkem, odkud má být teprve domluvená přeprava realizována (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20). Současné soudy již naznačily, že se nemůže v případě společnosti Uber jednat o přepravu vyplývající ze společenské služby nebo přepravu občansky sdílenou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136, zejména body [20] – [22]).
56. S ohledem na výše uvedenou podrobnou argumentaci soudu k této námitce tak má soud za vyvrácenou i zcela obecnou argumentaci žalobce při jednání, kdy uvedl, že skutková věta v dané podobě „nemůže obstát“.
57. S ohledem na výše uvedené tak lze uzavřít, že sporná skutková věta tak, jak byla formulována v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. užitím slovního spojení „prostřednictvím mobilní aplikace Uber“, obsahuje dostatečný popis všech znaků skutkové podstaty přestupku, jehož spáchání je žalobci vytýkáno, a že jsou v ní vyjádřeny všechny skutečnosti významné pro jeho právní kvalifikaci. Jednání žalobce tak, jak je ve výroku popsáno, lze podřadit pod skutkovou podstatu přestupku uvedeného v § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Tato námitka je proto rovněž nedůvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

58. Na základě všech shora uvedených skutečností se soud se žádnou žalobní námitkou neztotožnil, žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

59. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaný, který byl v řízení zastoupen advokátem, a měl ve věci plný úspěch, požadoval ve svých vyjádřeních, aby mu soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení. V případě žalovaného však nelze náklady vynaložené za zastupování advokátem považovat za důvodně a účelně vynaložené, neboť žalovaný disponuje dostatečným odborným personálním i materiálním zázemím, aby v řízení u soudu mohl obhajovat výsledky své činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců (srov. např. již usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, čj. 6 A 90/96-23, a ze dne 14. 6. 1999, čj. 6 A 7/99-39, usnesení Ústavního soudu sp. zn. ze dne 29. 5. 2000, II. ÚS 437/99, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47). Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 2. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně